

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Ing. J. Z.,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Čapkem
se sídlem Komenského 241, Hradec Králové,

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství,
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015, č. j. 35470/15/5300-21444-711681,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobce podal dne 23. 7. 2012 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období druhého čtvrtletí roku 2012, v němž uvedl vlastní daňovou povinnost 82 298 Kč. V souladu s daňovým přiznáním mu platebním výměrem ze dne 13. 8. 2013, č. j. 221556/12/002911109425, byla vyměřena daňová povinnost splatná do 25. 7. 2012. Žalobce v době splatnosti daňovou povinnost nesplnil. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) vydal dne 26. 3. 2015 platební výměr č. j. 2066696/15/2002-51521-109425, kterým žalobci předsal úrok z prodlení daňových povinností ve výši 17 656 Kč.
2. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Podanou žalobou žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného pro jeho nezákonnost. Jak uvedl, již v podaném odvolání proti platebnímu výměru upozorňoval, že základ pro vyměření úroku z prodlení je nejistou skutečností, neboť před Městským soudem v Praze (dále též jen jako „městský soud“) je vedeno řízení o opodstatněnosti zamítnutí žádosti o posečkání daně (věc vedená pod sp. zn. 9Af 71/2014) a řízení o opodstatněnosti vydání exekučních příkazů (věc vedená pod sp. zn. 6Af 71/2014). Žalobce má za to, že povinností žalovaného bylo přerušit správní řízení do doby rozhodnutí správních soudů.
4. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Žalovaný odkázal na § 252 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) s tím, že povinnost uhradit úrok z prodlení vzniká ze zákona. Platební výměr ze dne 26. 3. 2015, č. j. 2066696/15/2002-51521-109425, má deklaratorní charakter. Současně právní úprava neumožňuje žalovanému rozhodnout o přerušení odvolacího řízení. Podané správní žaloby ve věci posečkání daně a vydaných exekučních příkazů nemají na povinnost uhradit úrok z prodlení žádný vliv.

III. Posouzení žaloby

5. Z obsahu správního spisu se podává a mezi účastníky ani nebylo sporu, že žalobce podal dne 23. 7. 2012 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2012, v němž uvedl vlastní daňovou povinnost 82 298 Kč. Platebním výměrem ze dne 13. 8. 2013, č. j. 221556/12/002911109425, byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty.
6. Platebním výměrem ze dne 26. 3. 2015, č. j. 2066696/15/2002-51521-109425, byl žalobce vyrozuměn o úroku z prodlení úhrady daňových povinností ve výši 17 656 Kč. Jak se podává z předloženého výpočtu úroku, daň byla splatná dne 25. 7. 2012; od 11. 9. 2012 do 30. 1. 2013 po dobu povoleného posečkání úrok nevznikal.
7. Proti platebnímu výměru podal žalobce odvolání, v němž namítl, že úrok z prodlení je vymáhán čtyřmi exekučními příkazy, které jsou předmětem soudního příkazu, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o posečkání daně je rovněž předmětem soudního přezkumu. Není jisto, zda právní základ, o který se opírá napadený platební výměr, nebude v rámci soudního přezkumu zrušen.

8. O podaném odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím. Z jeho odůvodnění se podává, že platebním výměrem správce daně žalobci pouze sdělil skutečnost, že k rozhodnému datu u žalobce evidoval úrok z prodlení, který byl splatný dnem, ve kterém byly splněny zákonné podmínky pro jeho vznik.
9. Pokud jde o vymáhání úroku exekučními příkazy, konstatoval žalovaný, že předmětem exekuce jsou dílčí úroky z prodlení, o nichž bylo rozhodnuto samostatnými platebními výměry, které již nabyly právní moci. Na správnost platebního výměru ze dne 26. 3. 2015, č. j. 2066696/15/2002-51521-109425, neměla dle názoru žalovaného tato skutečnost žádný vliv.
10. Rovněž skutečnost, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o posečkání daně bylo předmětem soudního přezkumu, nemohla ovlivnit správnost platebního výměru.
11. Ze správního spisu se dále podává, že žalobce dne 17. 12. 2013 požádal o posečkání úhrady daně. O žádosti rozhodl správce daně zamítavě rozhodnutím ze dne 26. 2. 2014, č. j. 1176937/14/2002-24801-109425, s tím, že žalobce dříve požádal o úhradu daně ve splátkách, žádosti bylo vyhověno, avšak žalobce nedodržel podmínky rozhodnutí.
12. Pokud jde o vydané exekuční příkazy, z obsahu správního spisu vyplývá, že správce daně vydal exekuční příkazy na přikázání pohledávky z účtu ze dne 2. 12. 2013, č. j. 5906690/13/2002-25200-402499, č. j. 59006963/13/2002-25200-402499, č. j. 5906123/13/2002-25200-402499 a č. j. 5906515/13/2002-25200-402499 (dále jen „exekuční příkazy“). Správce daně, nařídil exekučními příkazy na základě vykonatelného výkazu nedoplatků č. j. 5906124/13/2002-25200-402499 sestaveného ke dni 29. 11. 2013 daňovou exekuci přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb dle ust. § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. b) a ust. § 190 odst. 1 daňového řádu k vymožení nedoplatku ve výši 334 769,42 Kč včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 29. 11. 2013 ve výši 31 443,88 Kč a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce ve výši 7 324,-- Kč, tj. celkem 373 537,30 Kč, jakož i úroku z prodlení z částky 328 306,42 Kč od 30. 11. 2013 do zaplacení dle roční výše repro sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.
13. Napadené exekuční příkazy vydal správce daně za účelem vymožení nedoplatku na dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období r. 2011 ve výši 13 195,42 Kč včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 29. 11. 2013 ve výši 5 823,25 Kč, na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2012 ve výši 67 170 Kč včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 29. 11. 2013 ve výši 9 174,77 Kč, na úroku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011 ve výši 254 Kč, na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2012 ve výši 57 255 Kč včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 29. 11. 2013 ve výši 6 655,86 Kč, na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2013 ve výši 77 756 Kč včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 29. 11. 2013 ve výši 6 316 Kč, na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2013 ve výši 64 077 Kč včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 29. 11. 2013 ve výši 2 985 Kč, na úroku z posečkané částky - dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. a 2. čtvrtletí 2012 - ve výši 3 677 Kč, na úroku z posečkané částky - zálohy na dani z příjmu fyzických osob splatné dne 15. 06. 2012 - ve výši 335 Kč, na úroku z posečkané částky - dani z příjmu fyzických osob za zdaňovací období r. 2011 - ve výši 2 197 Kč a nedoplatku na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2013 ve výši 48 853 Kč včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 29. 11. 2013 ve výši 489 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

14. Proti exekučním příkazům podal žalobce odvolání, o nichž žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2014, č. j. 16708/14/5000-14503-702154, č. j. 16707/14/5000-14503-702154, č. j. 16706/14/5000-14503-702154 a č. j. 16704/14/5000-14503-702154, rozhodl tak, že odvolání zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil.
15. Pokud jde o podanou žalobu, Městský soud v Praze ověřil, že řízení bylo vedeno pod sp. zn. 6Af 59/2014 (nikoli 6Af 71/2014, jak žalobce v žalobě uvedl), řízení bylo zastaveno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2017, č. j. 6Af 59/2014-99, z důvodu zpětvzetí žaloby.
16. Co se týče věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 9Af 71/2014, konstatuje městský soud, že rozsudkem ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9Af 71/2014-66, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 8. 2014, č. j. 21858/14/5000-14504-711529, a č. j. 21859/14/5000-14504-711529, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 1176937/14/2002-24801-109425, a ze dne 26. 2. 2014, č. j. 1176010/14/2002-24801-109425, jimiž správce daně zamítl žádosti žalobce o posečkání úhrady daně podané podle § 156 odst. 1 daňového řádu.
17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů, jsa vázán skutkovým a právním stavem v době vydaného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Podle § 139 odst. 1 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2015, *daň lze vyměřit na základě daňového přiznání nebo vyúčtování, nebo z moci úřední.*
19. Podle § 252 odst. 2 věta první daňového řádu, *daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně vyšší repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.*
20. Splatnost daně se odvíjí od posledního dne lhůty pro podání řádného daňového tvrzení, což je podle § 135 odst. 3 daňového řádu, podle kterého, *daň je splatná v poslední den lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení.*
21. Podle § 136 odst. 4, daňového řádu, *je-li zdaňovací období kratší než 1 rok, podává se daňové přiznání do 25 dnů po uplynutí zdaňovacího období. Tuto lhůtu nelze prodloužit.*
22. Žalobce podal přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2012, tj. za období od 1. 4. 2012 do 30. 6. 2012. Podle § 33 odst. 2 daňového řádu, *lhůta stanovená podle dní počíná běžet dnem, který následuje po dni, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty.* Lhůta 25 dnů uplynula dne 25. 7. 2012.
23. Vzhledem k tomu, že žalobce splatnou daň nezaplatil, ocitl se počínaje pátým pracovním dnem v prodlení a vznikla mu povinnost úrok z prodlení uhradit. *Jestliže je daňový subjekt v prodlení, je povinen hradit úrok z prodlení. Výjimku z této povinnosti stanoví [daňový řád](#) například pro posečkání, neboť po dobu posečkání nevzniká daňovému subjektu povinnost hradit úrok z prodlení, ale úrok z posečkané částky, který je o polovinu nižší (viz komentář k [§ 157 DR](#)); další z výjimek jsou uvedeny v [§ 253 DR](#). Nad rámec výjimek uvedených výše úrok z prodlení nevzniká po dobu obnoveného řízení ([§ 120 DR](#)), po dobu přezkumného řízení ([§ 123 DR](#)), u peněžitého plnění placeného v rámci dělené správy ([§ 161](#), [162](#), [253 DR](#)), u prodlení ručitele ([§ 172](#) odst. 4 DR), u nedoplatek zůstavitele ode dne jeho úmrtí do konce*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

běhu lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení jeho dědicem (§ 239, 253 DŘ), u splatné daňové pohledávky, která není pohledávkou za majetkovou podstatou, do dne účinnosti rozhodnutí o úpadku (§ 123 DŘ) či u nedoplatku příslušenství daně. [Lichnovský, O., Ondříšek, R. a kolektiv.: Daňový řád. Komentář. 3. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 861 - 864]

24. Žalobce se dovolává § 160 odst. 3 písm. a) daňového řádu, podle kterého, *úkonem přerušujícím běh lhůty pro placení daně je zahájení exekučního řízení podle tohoto nebo jiného zákona* nebo § 160 odst. 4 písm. a) daňového řádu, podle kterého, *lhůta pro placení daně neběží po dobu vymáhání daně soudem nebo soudním exekutorem, a § 157 odst. 1 daňového řádu, podle kterého, po dobu povoleného posečkání nevzniká daňovému subjektu povinnost uhradit úrok z prodlení.*
25. Pokud jde o posečkání daně, vyplývá z výpočtu úroku z prodlení, že správce daně k této skutečnosti řádně přihlédl a za období povoleného posečkání tj. od 11. 9. 2012 do 30. 1. 2013 úrok nestanovil.
26. Skutečnost, že se žalobce dovolává vydaných exekučních příkazů jako okolnosti, která by měla ovlivnit jeho povinnost hradit úrok z prodlení, svědčí o nepochopení institutu přerušování běhu lhůty pro placení daně a stavení této lhůty. Lhůta pro placení daně je určitý časový úsek, ve kterém je možné realizovat dobrovolnou i nedobrovolnou úhradu daně, tzn. daň daňovým subjektem zaplatit, resp. správcem daně vybrat. Úkony přerušující běh lhůty pro placení daně, uvedené v 160 odst. 3 daňového řádu prodlužují lhůtu k placení daně, pokud nastanou, běží nová lhůta znovu ode dne následujícího po dni učinění úkonu. Úkony, které běh lhůty staví, podle § 160 odst. 4 daňového řádu míří na situace, kdy správce daně není schopen v jejich průběhu činit úkony k vybrání nedoplatku. Bylo by proti cíli správy daní, aby lhůta běžela, aniž by bylo možno ze strany správce daně jednat. Povinnost hradit úrok z prodlení však vzniká v důsledku nezaplacení daně v k tomu určené lhůtě.
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6Afs 398/2017-33, *„úrok z prodlení je příslušenstvím daně a nabíhá ze zákona, jakmile jsou splněny zákonem stanovené předpoklady, přičemž k jeho výši dospívá správce daně matematickou operací (určí výši penále či úroku z prodlení k určitému dni), kterou daňovému subjektu sděluje formou platebního výměru, jenž je pouze deklaratorním právním aktem“.*
28. Podle citovaného rozsudku je rozhodující, zda byla pravomocně stanovena daňová povinnost. Správce daně tak učinil vydáním platebního výměru ze dne 13. 8. 2013, č. j. 221556/12/002911109425. Včasným nezaplacením daně se žalobce ocitl z prodlení a vznikla mu tím povinnost uhradit úrok z prodlení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Městský soud v Praze žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou. Kusá žalobní námitka obsahující pouze odvolání na argument žalobcem použitý již v daňovém řízení, neumožnila městskému soudu zevrubně se namítanou nezákonností napadeného rozhodnutí zabývat. Proto městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející daňové řízení podle principů vyplývajících z obecných zásad správního řízení a to s ohledem na to, zda žalovaný nepřekročil meze svého zákonného zmocnění a napadené rozhodnutí není v rozporu s právní úpravou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

30. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnou právní úpravou a odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu.
31. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci úspěšnému žalovanému náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. prosince 2019

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu